

- 7 Et an emphyteusis ecclesiastica de sui natura sit transitoria ad extraneos heredes.
 8 Et quid sit tempore concessionis non constabat bona esse Ecclesie.
 9 Et quid sit emphyteusis ecclesiastica concessa sit pro se, & heredibus quibuscumque.
 10 Et quid sit concessa pro se, & quibus dederit.

Ex Additionibus.

- 1 Emphyteusis ecclesiastica simpliciter alicui data, ad quos heredes transeat.
 2 An emphyteusis ecclesiastica Titio, ejusque heredibus simpliciter concessa, etiam ad extraneos Titii heredes descendat.
 3 Hæredis nomen generale, extraneos quoque heredes complectitur.
 4 Pacificus, quibuscumque heredibus suis pacisci intelligitur.
 5 Seruatis debitis solemnitatibus, res ecclesiastica licite alienatur.
 6 Genuina emphyteusis ecclesiastica natura.
 7 Quævis emphyteusis sui natura est perpetua.
 8 Explicatio, & intellectus Novellæ 7. c. 3.
 9 Naturalia cuiusque rei per se inesse creduntur.
 10 Emphyteusis ecclesiastica alicui in perpetuum concedi potest.
 11 Emphyteusis ecclesiastica ad extraneos heredes transit, si data sit Titio, & quibuscumque ejus heredibus.
 12 Particula (quibuscumque) omnes omnino comprehendit.
 13 Et quid, si in concessione dictum fuit, pro te, & heredibus, & quibus dederit.

Quæro, nunquid emphyteusis transeat ad extraneos heredes? Hæc est intricata, & ardua quæstio, in qua DD. adeo varie loquuntur, ut veritas vix discerni possit. Tu igitur pro intelligentia terminorum debes præsupponere, quod quatuor modis potest aliqua res in emphyteum concedi. Primo quidem simpliciter, id est nulla temporis præfinitione adjecta, puta; concedo tibi hanc rem in emphyteum. Et hoc casu tenendum est, quod talis emphyteusis, (quam nonnulli appellant informem) transeat ad filios, seu descendentes recipientis, etiam quod de illis in concessione nulla mentio facta sit: censetur enim facta concessio, non solum pro ipso recipiente, sed etiam pro illis heredibus, qui ex natura emphyteusis succedere solent. Et ita tenuit Petr. de Bellaper. in l. apud Juliam, §. si quis alicui, ff. de leg. 1. cuius opin. dicit esse communem Jal. in d. §. si quis alicui, nu. 9. qui licet loquatur in emphyteum concessa à Papa, vel Principe, idem tamen dicendum esset in concessa à quolibet privato, & etiam ab Ecclesia, modo concessio sit legitime facta: semper enim in dubio concessio debet potius censeri realis, quam personalis, nisi aliter de mente contrahentium appareat. Faciunt, que dixi j. hoc eod. lib. §. feudum, quæst. 9. vers. Sed quod dicendum. Transitit (a) ergo hujusmodi emphyteusis proculdubio ad filios, sive ad descendentes ipsius recipientis, & hoc sive concessa sit à laico, sive ab Ecclesia. Ad extraneos autem transitit, si sit concessa à laico, sed si concessa sit ab Ecclesia, transitit solummodo ad filios, & descendentes. Et hoc omnes fatentur, ut dicit Gozad. conf. 7. post n. 9. Quæ quidem conclusio modicam habet difficultatem, tenendo illam opinionem, quod emphyteusis ecclesiastica de sui natura non transeat ad extraneos (b) heredes, de quo infra latè dicemus. Bene verum est, quod de stricto jure forte verior est opin.

quod emphyteusis ecclesiastica simpliciter concessa, nulla facta mentione filiorum, nec heredum, finitur in persona accipientis, ut est textus rotund. in §. emphyteusis, in Authent. de non alien. sed in practica non recedas à communi.

Secundo modo potest res in emphyteum concedi usque ad certam generationem, puta secundam, tertiam, (c) vel quartam, & hoc casu cum certa sit dispositio, non est tractandum, an transeat ad extraneos heredes, ex quo solummodo ex tenore concessionis, vel investiturae sunt vocati descendentes recipientis, usque ad generationem expressam in ipsa concessione: hoc indistincte procedit, sive emphyteusis sit concessa à Principe, sive Ecclesia, sive privato. Quomodo autem intelligatur secunda, vel tertia generatio, dicam infra q. 34.

Tertio modo concedi potest emphyteusis, usque ad certum annorum (d) numerum, puta, ad viginti, vel triginta annos, &c. Et hoc casu si quaratur, an transeat ad extraneos heredes, dicendum est, quod sic, usque ad illum numerum annorum præfinitum: & hoc proculdubio procedit in emphyteum concessa à privato: sed in emphyteum ecclesiastica, si nulla esset facta mentio heredum extraneorum, de stricto jure idem forte dicendum esset, quod supra dictum est, quando emphyteusis concessa est nulla temporis præfinitione adjecta: æquius tamen, & tutius est tenere, quod usque ad illum numerum annorum transeat in quoscumque.

Quarto modo potest concedi emphyteusis in perpetuum: & in hoc articulo pro clariori intelligentia distinguendi sunt tres casus.

Primus casus est, quando emphyteusis perpetua concessa est expresse pro se, & filiis, & hoc casu nulla est difficultas, hæc enim solummodo transit ad descendentes, juxta tenorem ipsius concessionis, non autem transit ad extraneos, neque facio differentiationem, an concessa sit pro se, & filiis, an autem pro se, & filiis, & heredibus, quia licet illa qualitas (heredibus) adjecto verbo (filiis) operetur, quod emphyteusis non possit transire ad filios, nisi etiam sint heredes recipientis, ut dicam infra q. 37. tamen quantum ad hoc propositum, de quo in præsentia tractamus, paria sunt, vel quod concessa sit pro se, & filiis, vel pro se, & filiis, & heredibus, vel pro se, & descendentes, & heredibus, vel hujusmodi; nam iis omnibus casibus nunquam transit ad extraneos heredes: & hoc indistincte locum habet, tam in emphyteum concessa à privato, quam ab Ecclesia. Et ita puto tenendum esse, licet nonnulli teneant contrarium.

Secundus est casus, quando emphyteusis perpetua concessa est expresse etiam pro heredibus extraneis, puta, quia in investitura, seu concessione dictum sit, pro se, & heredibus quibuscumque, vel pro se, & heredibus, & quibus dederit. Nam ex proprietate hujusmodi verborum veniunt etiam extranei heredes, ut in simili dicam infra hoc eod. lib. §. feudum, q. 9. vers. Hoc præmissis. Et in hoc quidem distinguendum est, inter emphyteum concessam à privato, vel concessam ab Ecclesia. Nam si est concessa à privato, proculdubio transit ad quoscumque heredes, etiam extraneos, ex tenore ipsius investiturae. Si vero est concessa ab Ecclesia, tunc aut agitur de nova concessione, quia scilicet hujusmodi res non erat solita concedi in emphyteum, & tunc si debite solemnitates requisitæ in alienatione rei ecclesiasticæ, ex dispositione c. sine exceptione, 2. q. 2. interveniant in tali concessione, proculdubio poterit talis concessio fieri etiam pro heredibus extraneis, ut dixi sup. q. 7. vers. Sed nunquid, & ideo etiam ad ipsos transitit, ut dixi.

dixi j. vers. Sed quæro. Si enim potuisset ipsa res in totum alienari, subsistente causa legitima, & debitis solemnitatibus intervenientibus, ut dixi j. §. emptio, multo magis potuisset concedi in emphyteum etiam pro extraneis heredibus, & sic alienari solummodo respectu utilis domini: & hoc iudicio meo nullam habet difficultatem: si vero debite solemnitates non interveniant, concessio est ipso jure nulla. Et ideo superfluum est tractare, nunquid transeat ad extraneos, quia non valet, neque etiam in persona ipsius recipientis.

Aut vero erat solita concedi in emphyteum, quo casu, quando propter cessionem, alienationem, vel deteriorationem, vel aliter finita est emphyteusis, & sic res ipsa est ad Ecclesiam reversa, potest prælati, etiam debitis solemnitatibus intervenientibus, illam in emphyteum iterum concedere: & tunc, Aut non erat solita concedi pro extraneis: & siquidem intervenerunt debite solemnitates, & legitima causa, valet concessio etiam in extraneos, ut supra sæpius dixi. Si vero non intervenerunt, nulli dubium est, quod non potest in hac renovatione concedi, ita ut transeat ad extraneos. Nam Prælati non potest in hujusmodi renovatione alterare formam, secundum quam res ipsa solita est in emphyteum concedi, & si id faciat, vitiat concessio, saltem quatenus forma solita excessa est, ut dixi sup. in d. quæst. 6. vers. Scias tamen. Aut vero erat solita concedi etiam pro extraneis heredibus, & hoc casu siquidem interveniant debite solemnitates, potest iterum concedi etiam pro extraneis: militat j. eadem, imo fortior ratio, quæ in proximo casu. Ubi vero non intervenirent debite solemnitates, mihi magis placet, quod non possit concedi nisi pro descendentes recipientis, non autem pro extraneis: ad quod videnda sunt ea, que dixi j. vers. Præterea possit.

Tertius est casus, quando emphyteusis (e) est simpliciter concessa pro se, & heredibus: & hoc casu pariter est distinguendum inter emphyteum concessam à privato, & emphyteum ab Ecclesia. Nam siquidem est concessa à laico, transit in heredem extraneum, & potest cuiuscumque legari, & donari, etiam irrequirit domino; & ita communiter tenetur, ut dicit Cald. conf. 6. sub Rubrica de locato. Hanc etiam conclusionem dicit esse communem Alexand. in l. si paroni, in fin. ff. ad Trebell. quem refert, & sequitur Gigas de crimin. lese Majest. lib. 2. in Rubrica de panis, quæst. 6. nu. 6. Idem etiam dicit Alexand. in l. quod dicitur, nu. 26. ff. de verb. oblig. quem refert Soc. jun. conf. 59. num. 8. lib. 2. & in hoc nulla est inter Doctores controversia. Punctus est, quid in emphyteum ecclesiastica? multi enim tenebant, quod illa ad extraneos heredes (f) non transeat, licet simpliciter pro se, & heredibus concessa sit. Fundamentum autem illius opin. est, quia licet verbum, Heredibus de sui proprietate comprehendat tam extraneos heredes, quam descendentes tamen (ut ipsi præsupponunt, regulariter emphyteusis ecclesiastica de sui natura non transit nisi ad descendentes, non autem ad extraneos heredes, secundum opin. quam dicit esse magis communem Imola in l. ex facto, nu. 14. in fin. ff. de hered. institut. quem refert, & sequitur Ruin. conf. 23. nu. 34. lib. 5. & conf. 68. nu. 10. eod. vol. Alexand. conf. 23. nu. 4. lib. 1. & conf. 9. lib. 2. & conf. 38. nu. 4. eod. vol. & conf. 89. nu. 1. lib. 4. & conf. 21. nu. 11. lib. 5. & conf. 22. nu. 5. eod. volum. & conf. 129. nu. 2. eod. volum. & in d. l. si paroni, in princip. nu. 6. ff. ad Trebell. quem refert Apostill. ad Corlet. in verbo, contractus, in singul. incip. Contractus. Socin. consil. 121. nu. 18. lib. 4. quem refert Gratus conf. 55. nu. 8. lib. 1. Ruin. conf. 48. nu. 10. lib. 1. & Jul. Clar. Senneg. Pract. Civil. Tom. I.

conf. 117. nu. 1. eod. vol. & conf. 148. nu. 4. eod. vol. & conf. 161. nu. 6. eod. vol. & conf. 162. nu. 11. eod. vol. & conf. 168. nu. 2. eod. vol. & conf. 24. nu. 12. lib. 5. & conf. 25. nu. 12. eod. vol. Ripa in l. cum bona, nu. 14. ff. de priv. erudit. Gozad. conf. 75. nu. 9. Rimin. conf. 437. nu. 3. Et ideo secundum ipsos illud verbum, pro se, & heredibus, positum in concessione, vel investitura, ratione subjectæ materiæ, debet intelligi solummodo de descendentes, non autem extraneis. Regulariter enim, in quacumque materia, quæ de sui natura non est transitoria ad extraneos, appellatione hæredum non veniunt extranei, secundum communem opin. de qua attestatur Dec. in d. conf. 171. nu. 2. Faciunt, quæ in simili dicunt Doctores de feudo concessio pro se, & heredibus, ut dixi in allegato §. feudum, q. 83. in fin.

Et in specie, quod emphyteusis ecclesiastica simpliciter accepta pro se, & heredibus, transeat solummodo ad descendentes, non autem ad extraneos heredes, ultra præallegatos DD. dicit esse communem sententiam Comen. conf. 57. nu. 1. & seq. quem refert, & idem affirmat Gozad. conf. 39. nu. 6. & seq. Antonius Oldonius inter conf. Rapha. Comen. conf. 11. nu. 1. Alexand. conf. 56. nu. 3. lib. 2. & conf. 83. nu. 1. lib. 7. & in l. quadam, §. nihil interest, nu. 6. de edendo, & in l. etiam, post n. 3. ff. solut. matrim. pro utrum refert Soc. jun. conf. 11. nu. 1. lib. 3. Pologuin. conf. 84. in l. dubio, Barb. conf. 63. quæst. per totum conf. lib. 1. Dec. in cap. in præsentia, post n. 48. vers. Ex prædictis, de probat. quem refert Berous ibi, nu. 386. Vertran. conf. 173. nu. 47. lib. 3. in 2. parte. Alliard. decis. 100. nu. 1. ubi etiam dicit ita fuisse iudicatum in illo sacro consilio, quia in illa concessione emphyteusica non intervenierunt debite solemnitates, quod notat Rubens in l. Gallus, §. quidam recte, nu. 192. & seq. ff. de liber. & posthum. Paris. in d. c. in præsentia, nu. 102. Berous q. 19. nu. 1. & seq. Et dicit Socin. jun. conf. 71. nu. 3. lib. 1. quod ita communiter determinatur. Dicit etiam Imola in c. potuit n. 14. circa finem, de locato, quod de consuetudine communiter illud servatur, quem refert Corn. conf. 67. in lit. B, lib. 2. & conf. 165. col. 3. in lit. G, eod. vol. & ita jam pluribus annis in facti contingentia consuluit collegium Papiense inter Abbatem sanctæ Mariæ de Procalia, & quandam Beneventum Notarium, cuius consilii exemplum manuscriptum ego habeo, in quo pluries dicitur hanc opinionem proculdubio esse magis communem. Contrariam vero sententiam, scilicet, quod imo emphyteusis ecclesiastica transeat etiam ad extraneos heredes, multi etiam tenebant, & quod plus est, Imola in d. l. quod dicitur, post nu. 8. vers. Circa primum vero ff. de verbor. obligat. sibi ipsi contrarius, dixit, quod hæc communis opin. gl. & Doctorum, quem refert, & sequitur Corn. conf. 131. in lit. Q, lib. 2. & conf. 173. in littera L, eod. vol. Idem sensit Ziliolus de Cautelis inter consilia Anchar. conf. ultim. nu. 8. quod est subscriptum à multis illustribus viris illius temporis. Idem attestatur Alexand. pariter sibi contrarius consil. 189. post num. 19. vers. Secundo respondetur, lib. 2. Hanc etiam opin. dicit esse communem Corn. conf. 13. in littera B, lib. 3. quem refert compater meus Crav. conf. 251. num. 3. in fin. licet ipse nihil fimet. Refert etiam, & sequitur Paris. conf. 84. nu. 4. lib. 4. & dicit Paris. in conf. 85. num. 17. lib. 4. quod ita firmant communiter Doctores, & dicit Soc. conf. 166. num. 33. in fin. lib. 2. quod hæc est magis communis opin. maxime modernorum Doctorum. Sed advertendum est, quod fere omnes Doctores proxime allegati loquuntur in casu, in quo Emphyteusis ecclesiastica esset concessa subsistente legitima causa, & intervenientibus debitis solemnitatibus, quæ in rei ecclesiasticæ alienatione requiruntur ex dispositione d. c. sine exceptione.

